Enderrock | Sheila B. Fernández | Actualitzat el 21/01/2021 a les 14:30

Albert Pastor: «El disc és ple d'esperança, malgrat que no ho sembli per les seves històries fosques»

El cantautor de Barcelona ens parla del seu darrer treball «L'infinit que s'acaba»

Albert Pastor | Àngel Bravo

Han passat set anys des que el primer àlbum d'**Albert Pastor**, *Sotracks* (Quimera Records, 2014) sortís a la llum. Ara, el cantautor apareix de nou amb *L'infinit que s'acaba* (La Catenària, 2021), un recull de 16 peces que expliquen diferents històries, escrites entre Barcelona i la ciutat xinesa Hangzhou, on el músic va viure durant dos anys. Tots dos indrets queden units a l'àlbum per cançons com "Amb folre i manilles", que parla dels primers castellers xinesos ubicats a la ciutat. Ens endinsem en l'àlbum de la mà de **Pastor**.

El títol del teu nou treball és una antítesi, un inifinit finit. Com va aparèixer aquesta idea?
Si et soc sincer, no m'enrecordo exactament. Però sí que recordo que la vaig escriure ja farà gairebé set anys, quan vivia a la ciutat de Hangzhou. Va ser una època plena de noves experiències i felicitat, on vaig sentir que havia trobat un final a una etapa de la meva vida plena de frustracions i fracassos. Segurament la idea va sorgir d'aquest sentiment d'haver arribat per fi al final d'un camí que fins aleshores semblava que mai s'acabaria.

A l'àlbum has creat un univers on presentes diferents personatges, tots amb situacions de vida complexes. En què t'has inspirat per crear-los?
Normalment, m'inspiro amb històries que m'expliquen amics, històries que llegeixo pels mitjans o, moltes vegades, amb experiències personals. Per exemple el senzill del disc, "La noia Karaoke", està basat en una experiència real que va viure el meu company de pis quan vivia a la Xina. D'altres, simplement són idees que em venen al cap, i com que no tinc prou pressupost ni temps per fer una pel·lícula, les converteixo en cançó.

Cada peça sembla que forma part d'un llibre de contes, amb històries paral·leles. Però, en realitat, aquestes narracions tenen un nexe?
Realment no les vaig escriure pensant en un nexe. Les vaig anar fent de forma espaiada en el temps durant els últims set anys. Però en recopilar-les en aquest nou àlbum, em vaig adonar que totes tenien un tema de fons: la recerca de l'amor dels altres i el propi, i com cadascú, a la seva manera, afronta la vida i intenta aconseguir allò que desitja.

Albert Pastor Foto: Àngel Bravo

El disc és tot una al·legoria, amb metàfores constants amb les persones, les relacions i altres aspectes de la vida. D'entre tots els temes que tractes, quin és l'aspecte més transcendental o que més destacaries?
Potser un dels temes que pot sobtar més, i que no sé si alguna vegada s'ha tractat en forma de cançó, és el maltractament infantil. De fet, una molt bona amiga m'ha fet veure la importància d'aquesta cançó ("En què pensa la plastilina?") i m'ha agraït que hagués decidit fer una cançó d'aquest tipus, quan normalment gran part de les cançons que es publiquen són simplement d'amors i desamors.

Les teves cançons, fins ara, s'han emmarcat principalment dins del gènere pop-rock, però el nou disc té pinzellades d'altres estils. T'ha influenciat musicalment la teva estada a la Xina?
És possible que tingui altres estils. Sempre s'intenta emmarcar qualsevol producte en alguna categoria, però quan escric una cançó no em plantejo cap estil, simplement ser sincer amb el que sento i el que necessito expressar en aquell moment. La meva estada a la Xina m'ha inspirat moltíssim. La majoria de cançons d'aquest àlbum precisament les vaig compondre durant la meva estada allà, i m'encanten les lletres xineses perquè tenen paraules monosil·làbiques que t'ajuden a crear ritmes molt marcats. Últimament la meva parella, que és xinesa, m'ha descobert cançons com *'??'*?globus en xinès) que m'encanten.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=JK_GXIuIkQA
Quins músics han participat, des de producció fins a col·laboracions i instrumentals, i com ha estat el procés?
En aquest segon disc he tingut la sort de poder comptar amb en **Roger Gascon**, com a productor i multiinstrumentista, i amb la veu encantadora de l'actriu Mònica Macfer a les cançons "Vertigen", "L'última cançó" i "Amb folre i manilles". Pel que fa al procés de gravació, va ser bastant ràpid. Amb un dia vaig enregistrar totes les veus i guitarres, d'una tirada, a l'estudi amb en **Roger**, i després amb un matí més vam acabar d'afegir les veus de la Mònica i alguns ajustos que no m'acabaven de convèncer. La postproducció del disc potser van ser unes tres setmanes d'anar treballant i afegint els instruments i trobar el to més adient per a cadascuna de les cançons. La sort de treballar amb en **Roger** és que em coneix prou bé, sap el que busco i acostumem a coincidir bastant. A més, ja havíem treballat junts amb el primer disc *Sotracks* i tot va anar molt rodat. El problema va ser l'arribada de la covid-19 que va paralitzar tot el projecte a l'espera de veure com evolucionava la situació: de fet, també volia afegir unes veus de les meves filloles en una de les cançons, però finalment no ha estat possible per les restriccions.

En un context com l'actual, en què moltes vegades primen la senzillesa i la velocitat, com és que has decidit apostar per un àlbum tan llarg?
Perquè no he pensat a ser comercial. Són totes les cançons que he escrit en una etapa de la meva vida que ja ha acabat, i volia plasmar-la en tota la seva totalitat i poder-la compartir amb totes les persones que vulguin escoltar-la abans de poder-la arxivar en un calaix definitivament.

Dius que escrius i compons cançons per evitar les despeses d'un psicòleg, com t'ha ajudat *L'infinit que s'acaba*?
L'infinit que s'acaba ha estat el meu salvavides. És el que m'ha mantingut fidel a les meves conviccions i m'ha ajudat a superar els meus moments de tristesa. Per això, m'agradaria destacar que aquest disc és ple d'esperança malgrat que pugui semblar que no per les seves històries fosques i complexes. Totes les cançons d'aquest àlbum són un cant a la disconformitat i al desig d'anar més enllà dels nostres límits.